

Arrest

nr. 227 044 van 3 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER MOEREN
Meiboomlaan 6
2380 RAVELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. JANS *loco* advocaat M. VAN DER MOEREN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 25 oktober 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 oktober 2018.

1.2. Op 24 april 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 april 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Al Qusiyyah, Assioet, te Egypte op 22 augustus 1977. U heeft de Egyptische nationaliteit en u bent koptisch christen.

U bent gehuwd in 2006 met A. F. Y. S. (geboren op 11 april 1985, Egyptische nationaliteit, koptisch christen). Samen hebben jullie drie kinderen: Ma. (geboren op 19 februari 2007) en Mi. (geboren op 1 januari 2009) en K. (geboren op 13 mei 2013). Zij verblijven tot op heden in Alexandrië, Egypte.

U verbleef in Egypte in het dorp Al Qusiyyah, Assioet. U behaalde uw diploma Sportwetenschappen in 1999. U heeft in Egypte gewerkt als elektricien, maar sinds 2001, 2002 of 2003 werkte u in Koeweit. U werkte daar als elektriciteitscontroleur en als installateur van satellieten. U verbleef telkens een aantal maanden in Koeweit en kwam dan voor een aantal maanden terug naar uw ouderlijke verblijfplaats in Al Qusiyyah. U had tevens een woning in Alexandrië in eigendom, waar jullie vakanties doorbrachten. Voor uw definitief vertrek uit Egypte, verbleef u sinds 13 april 2017, na enkele maanden in Koeweit, terug in Egypte. De laatste werkvergunning van Koeweit was geldig van 22 november 2017 tot 17 november 2018.

Op 17 april 2017 kwam M. Su., een moslim, naar de elektriciteitswinkel die in uw handen is. U wist dat M. Su. van een gewelddadige en gevaarlijke familie afkomstig is, dat ze hiervoor bekend staan in de regio. Hij had elektrische toestellen nodig en twee dagen erna ging uw broer Sa. naar zijn huis om deze te gaan installeren. M. Su. woonde een zevental kilometer verwijderd van jullie dorp. Drie maanden later werd er op de deur van jullie ouderlijke woonst geklopt, u deed de deur open en tien gewapende mensen vielen binnen. M. Su. was erbij. U werd geslagen, u begreep dat ze op zoek waren naar uw broer Sa.. Uw broer werd hard geslagen, waardoor hij later voor behandeling naar het ziekenhuis moest. U begreep niet om welke reden dit gebeurde en u vroeg aan M. Su. wat er aan de hand was. U kwam te weten dat uw broer Sa. verliefd was op de dochter van M. Su., D., dat ze seksuele contacten hadden en dat ze nu zwanger was. De enige manier om deze fout recht te zetten was dat uw broer Sa. zich zou bekeren tot de islam en dan de hand van D. zou vragen. Jullie kregen een week de tijd om dit in orde te brengen, indien dit niet het geval was, zouden jullie vermoord worden. U nam de verantwoordelijkheid op om het met uw broer in orde te brengen. Toen ze weg waren, weigerde uw broer zich te bekeren tot de islam. Omwille hiervan zijn jullie de dag nadat ze weg waren 's avonds naar Alexandrië gevlucht. Zowel uw moeder, vrouw en kinderen, uw zus Saw. en uw broer Sa.. Op 27 juli 2017 ontving uw vrouw een telefonisch oproep van uw neef. Hij informeerde u dat de familie Su. naar het dorp was gekomen om jullie te zoeken. Indien jullie binnen de 24 uur niet zouden terugkomen, zouden ze klacht gaan indienen bij de politie dat u en uw broer D. verkracht zouden hebben. Naar aanleiding hiervan besloot uw broer naar Libië te vertrekken, om zo te ontkomen aan de gevolgen. U vertrok op 1 augustus 2017 naar Koeweit, waar u nog steeds terecht kon op basis van uw werkvergunning.

Begin 2018 werd u in Koeweit geconfronteerd met de broer van D., Ha. Su.. Hij was boos omdat jullie de belofte niet waren nagekomen. Hij vroeg u waar uw broer Sa. was, u zei dat hij bij u in Koeweit verbleef. Dat zei u zodat uw broer niet op een andere plek gezocht kon worden. U gaf hem uw telefoonnummer en hij kwam naar uw huis. Toen hij zag dat Sa. niet aanwezig was, kon u hem afwimpelen door te zeggen dat hij aan het werken was en dat hij de volgende dag aanwezig zou zijn. U bent toen naar een andere plaats gevlucht, naar een vriend in Koeweit. Om uw veiligheid te garanderen diende u Koeweit te verlaten. Op 11 maart 2018 verliet u Koeweit met een visum voor België dat u had aangevraagd op 9 januari 2018. U kwam aan in België en reisde onmiddellijk door naar Duitsland, waar uw broer Ro. verblijft. U verbleef daar tot 15 oktober 2018. U diende in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in, maar in het kader van de Dublinprocedure moest u terug naar België komen. In België diende u op 26 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer dat u vermoord zal worden. Als u door de politie opgepakt zou worden, gaan ze u ondervragen over waar uw broer zich bevindt.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: kopies van enkele pagina's uit uw paspoort, kopie van uw doopcertificaat, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de universitaire diploma's van u en uw echtgenote, een kopie van de eigendomsakte van uw woning in Alexandrië, een kopie van werkattest uit Koeweit, een kopie van een factuur van de aankopen

van M. Su. in uw elektriciteitswinkel en een kopie van een medisch verslag van de verwondingen van uw broer (gedateerd 18/7/2017).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U geeft aan dat de problemen die u gekend heeft in Egypte u achtervolgden tot in Koeweit en dat u daarom genoodzaakt was om Koeweit te verlaten (CGVS p.8-13). Het CGVS hecht geen geloof aan de door u beweerde problemen die in Koeweit hebben plaatsgevonden. Vooreerst merkt het CGVS op dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord rept over de problemen die u kende in Koeweit (Vragenlijst CGVS punt 3). Daar u stelt dat u in Koeweit geconfronteerd bent geweest met de problemen die hun oorsprong in Egypte kenden, kan het CGVS van u verwachten dat u deze problemen dan ook spontaan vermeldt bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze problemen spelen een dermate belangrijke rol dat het geen verder betoog behoeft dat het CGVS niet aanvaardt dat u deze pas in een later stadium van uw procedure in kader van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt. U hiermee geconfronteerd, zegt u dat u dit wel heeft gedaan bij DVZ, dat de tolk u zei dat u zich moest focussen op de belangrijke zaken, dat u bij het CGVS genoeg tijd zou hebben om alles te vertellen (CGVS p.10-11). Het feit dat u aangeeft dat u bij de DVZ wel gesproken heeft over deze beweerde problemen in Koeweit, is een loutere bewering die nergens zijn neerslag vindt. Ook heeft u nagelaten deze problemen aan te stippen toen u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u nog opmerkingen, toevoegingen of correcties wilde overbrengen aangaande het persoonlijk onderhoud dat bij de DVZ had plaatsgevonden (CGVS p.3). U laat eveneens na om deze problemen in Koeweit aan te stippen wanneer u expliciet gevraagd werd of u in verband met uw problemen nog toevoegingen of correcties wilde aanbrengen (CGVS p.3). Het hoeft niet te verwonderen dat het feit dat u uw problemen in Koeweit niet eerder aanhaalt uw geloofwaardigheid absoluut niet ten goede komt.

Bovendien ondermijnt de door u geschetste gang van zaken in Koeweit eveneens uw geloofwaardigheid. Vooreerst vindt het CGVS het niet aannemelijk in het kader van de door u beweerde vrees dat u Ha. Su., de broer van D. die u tegenkwam in Koeweit, bij u thuis ontving en niet op meer neutraal terrein met hem zou hebben afgesproken (CGVS p.10, 11). Dit klemmt des te meer gezien uw eerdere verklaringen over de bedreigingen uitgaande van én het gevaarlijke en gewelddadige profiel van deze familie (CGVS p.8-10). Gevraagd naar de reden waarom u hem heeft binnengelaten, kaatst u de bal terug naar het CGVS en zegt u "Ik stel de vraag aan jou, als je in mijn plaats was, wat had je gedaan, wat moet je doen, vluchten of doen wat ik gedaan heb? Ik wou tonen aan hen, ik wil een oplossing zoeken." (CGVS p.11). Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaring niet kan overtuigen om welke reden u het risico neemt om hem bij u thuis te ontvangen. U kon er immers niet zomaar van uitgaan dat hij u niets zou aandoen, dat er niets zou gebeuren, wat gezien uw verklaringen over het gewelddadig karakter van deze familie en de eerdere bedreigingen, een reële mogelijkheid was. Het feit dat u zichzelf niet eerder in veiligheid bracht na de confrontatie wanneer hij naar uw telefoonnummer vroeg, maar evenwel het risico neemt om hem bij uw thuis te ontvangen, ondermijnt in ernstige mate uw geloofwaardigheid. Verder vindt het CGVS het allerminst geloofwaardig dat uw belager genoeg nam met uw smoes dat uw broer aan het werken was en jullie elkaar de dag erna zouden zien (CGVS p.10). Het feit dat uw belager zonder meer vertrekt, is totaal niet geloofwaardig in het licht van de door u beweerde vrees, te meer daar jullie zich reeds in Egypte onttrokken hadden aan de eis die ze u en uw broer hadden opgelegd en zomaar waren vertrokken, een gegeven dat in het geheugen van uw belager gegrift moet hebben gestaan. Deze door u geschetste gang van zaken doet dan ook verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bovendien is het evenmin aannemelijk dat u enerzijds aangeeft dat u gevlucht bent binnen Koeweit om uzelf te beschermen, maar dat het CGVS anderzijds vaststelt dat u werkzaam bleef in Koeweit (CGVS p.10-12). Het feit dat u deelnam aan het dagelijkse leven, dat u in het openbaar verscheen, komt uw geloofwaardigheid allerm minst ten goede. U hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat uw werkplaats niet bekend was voor uw belager (CGVS p.12). Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaring geen afdoende verschooning biedt voor uw handelswijze. Indien u effectief een vrees heeft en u omwille daarvan vlucht, dan hoeft het geen verder betoog dat het feit dat u bleef werken in deze periode hiermee in contrast staat en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ondermijnt.

Bovendien ondermijnt uw situering van de gebeurtenissen in de tijd uw geloofwaardigheid. Tijdens het persoonlijk onderhoud, geeft u op verschillende momenten aan dat u in februari 2018 geconfronteerd werd met de broer van D. in Koeweit (CGVS p.9, 10) en dat u naar aanleiding van deze confrontatie besloot dat u Koeweit voor uw eigen veiligheid diende te verlaten, naar aanleiding hiervan begon u uw vertrek te regelen en vroeg u uw visum aan (CGVS p.7, 10). Uit de info waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat u reeds op 9 januari 2018 een aanvraag had gedaan voor uw visum. U hiermee geconfronteerd, stelde u uw verklaringen bij en zei u "Ik zei ongeveer, ik kan de data niet herinneren." (CGVS p.10). Het hoeft geen betoog dat het feit dat u plots uw verklaringen bijschaaft na confrontatie met de datum van uw visumaanvraag, uw geloofwaardigheid ondermijnt. In het kader van de opgevraagde notities geeft u aan dat er met betrekking tot de tijdsindicatie een fout heeft plaatsgevonden, u geeft aan dat u de broer van D. begin januari 2018 heeft ontmoet, vóór het aanvragen van de visumaanvraag. Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaring rijkelijk laat komt. Bovendien geeft u bij het CGVS aan dat er ongeveer een twintigtal dagen zaten tussen de confrontatie met deze broer en uw visumaanvraag. In deze lijn zou de confrontatie met de broer van D. zich moeten situeren eind december 2017 en niet begin januari 2018. Het hoeft niet te verwonderen dat dit alles uw geloofwaardigheid mede teniet doet. Ook de vaststelling dat u op zoek ging naar een legale manier om Koeweit te verlaten, ondermijnt tevens de hoogdringendheid van uw vertrek/vlucht en ondermijnt in sterke mate de door u beweerde vrees.

Uit bovenstaande blijkt dat de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Koeweit teniet wordt gedaan. Bijgevolg, en dat hoeft niet te verwonderen, wordt de geloofwaardigheid tenietgedaan van de problemen die aan de basis liggen van uw beweerde vrees, met name de problemen die zich hebben voorgedaan in Egypte. Ook door de geschetste gang van zaken van de problemen die zich voordeden in Egypte, wordt uw geloofwaardigheid ondermijnd. Zo geeft u aan dat jullie de dag nadat de bedreiging thuis had plaatsgevonden, zonder voorzorgsmaatregelen probleemloos met de auto naar Alexandrië vertrokken (CGVS p.12). In het licht van het door u geschetste gevaarlijke profiel van de familie en hun bekendheid in de regio, vindt het CGVS het weinig aannemelijk dat jullie een dag na de bedreiging probleemloos en zonder enige voorzorgsmaatregel vertrokken. Jullie konden er zich immers niet van vergewissen of zij jullie al dan niet in de gaten hielden om er zeker van te zijn dat jullie zich niet zouden onttrekken 'aan jullie verantwoordelijkheid'. U hiermee geconfronteerd, zegt u "Ze gingen ons niet zien, ze wonen 7 km ver van ons. Het was 's avonds dat we vertrokken. ... We hebben geen kans gegeven aan hen." (CGVS p.12). Dit overtuigt het CGVS allerm minst en kan jullie gedrag, in het kader van de door u beweerde vrees en in het kader van de door u plaatsgevonden ernstige bedreiging bij uw thuis, niet vergoelijken. Verder vindt het CGVS het allerm minst geloofwaardig dat uw familieleden tot op heden probleemloos in Alexandrië verblijven. Uit uw verklaringen blijkt dat u tot tweemaal toe ontsnapt bent aan hun wil en controle, enerzijds in Egypte, anderzijds in Koeweit (CGVS p.8-12). Daar u aangeeft dat deze familie een dermate gevaarlijke stempel met zich meedraagt en omwille daarvan bekend is, kan het CGVS verwachten dat ze deze twee 'ontsnappingen' niet zonder meer zouden laten passeren. Uit uw verklaringen blijkt dat ze bekend zijn in de regio, dat ze geen nee tolereren, dat ze mensen verplichten te doen wat ze vragen (CGVS p.11, 12). Daar jullie zich tot tweemaal toe aan hun wil en controle hebben onttrokken, kan er verwacht worden dat ze effectievere manieren zouden ondernemen om u en uw broer onder druk te zetten. Het feit dat uw familie probleemloos verblijft in Alexandrië, staat hiermee in contrast. U geeft aan dat u er zeker van bent dat uw familieleden gezocht worden. U gevraagd deze bewering te onderbouwen, zegt u "Zo'n probleem, en bovendien dat hun meisje zwanger is, denk je dat ze ons met rust laten? Misschien hebben ze ook nog de politie verwittigd." (CGVS p.12). Het hoeft niet te verwonderen dat deze magere bewering niet overtuigt in het kader van de door u beweerde vrees.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties is het CGVS dan ook van oordeel dat u de status van erkend vluchteling niet kan worden toegekend.

Volledigheidshalve dienen de documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming besproken te worden. De kopies van enkele pagina's uit uw paspoort, van uw doopcertificaat, van uw huwelijksakte en uw diploma hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Hetzelfde geldt voor de kopie van het diploma van uw echtgenote. Met betrekking tot het niet voorleggen van uw originele paspoort, wil het CGVS benadrukken dat een paspoort een essentieel document is om uw reisweg te staven. Er wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen om welke reden u niet in staat bent uw volledige paspoort neer te leggen. Zo legt u enerzijds tegenstrijdige verklaringen af over wat er met uw paspoort gebeurd is (kwijtgeraakt/gestolen; CGVS p.7) en blijkt anderzijds dat u in staat bent kopies van verschillende pagina's neer te leggen, wat doet vermoeden dat u wel degelijk over uw volledige paspoort beschikt, doch dat u dit om een of andere reden niet wenst neer te leggen. Dit komt uiteraard uw geloofwaardigheid niet ten goede. Met de eigendomsakte van uw woning in Alexandrië, staat u enkel dat deze woning uw eigendom is, niets meer, niets minder. Hieruit worden geenszins de door u beweerde problemen afgeleid. Hetzelfde geldt voor het werkattest uit Koeweit dat u neerlegt. Uit het medisch verslag dat de verwondingen van uw broer vaststelt, kan het CGVS de oorzaak van deze verwondingen niet opmaken. Hier kunnen geenszins uw problemen uit afgeleid worden. Op basis van de door u neergelegde documenten bent u niet in staat geweest de hierboven vermelde appreciatie van het CGVS om te buigen.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatoire van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi s, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. Anno 2016-2017 nam het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Hoewel uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 7 juni 2018) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sina" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de

zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfalten uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook nietmilitaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinai, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Daarbij betwist hij de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt dat uit de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde informatie blijkt dat de situatie in Egypte allerm minst veilig is, zeker niet voor koptische christenen, en onderstreept dat de noodtoestand er nog steeds van kracht is. In dit verband citeert verzoeker nog uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken.

Verzoeker vraagt in hoofddor de om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: het artikel "*Zeven doden bij IS-aanslag op bus met koptische christenen in Egypte*" van Het Laatste Nieuws van 2 november 2018 (stuk 3) en het reisadvies "*Egypte*" van de FOD Buitenlandse Zaken (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door M. Su. vermoord zal worden omwille van het feit dat zijn broer Sa. en hijzelf zich onttrokken hebben aan diens eis dat verzoekers broer zich zou bekeren tot de islam en om de hand van D. zou vragen nadat hij haar had zwanger gemaakt. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker vanuit Egypte tot Koeweit achtervolgd zouden hebben en dewelke zich in Koeweit zouden hebben voorgedaan nu (1) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord rept over de problemen die hij kende in Koeweit, (2) de door hem geschetste gang van zaken waarbij hij het risico nam om Ha. Su. - die nochtans uit een gewelddadige familie komt en gelet op de eerdere bedreigingen - thuis zou hebben ontvangen in Koeweit in plaats van op neutraal terrein en het evenmin geloofwaardig is dat Ha. Su. genoegen nam met de smoes dat verzoekers broer Sa. aan het werken was en ze elkaar de dag erna zouden zien, (3) het niet aannemelijk is dat verzoeker enerzijds aangeeft te zijn gevlucht binnen Koeweit om hemzelf te beschermen, maar hij anderzijds werkzaam bleef in Koeweit en deelnam aan het dagelijkse en openbare leven, (4) verzoekers situering van de gebeurtenissen in de tijd verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid nu zijn verklaringen over het tijdstip van de confrontatie met Ha. Su. in Koeweit haaks staan op zijn verklaringen over het tijdstip waarop hij vervolgens zijn visum zou hebben aangevraagd en (5) de geloofwaardigheid van de problemen die aan de basis liggen van zijn beweerdde vrees, met name de problemen die zich in Egypte hebben voorgedaan, ondermijnd wordt door de ongeloofwaardigheid van de problemen in Koeweit; (ii) verzoekers verklaringen aangaande de problemen die zich zouden hebben voorgedaan in Egypte hoe dan ook niet geloofwaardig zijn vermits (1) de door hem geschetste gang van zaken waarbij zij de dag volgend op de bedreiging bij hun thuis probleemloos met de auto naar Alexandrië konden vluchten niet geloofwaardig is en (2) zijn familieleden tot op heden probleemloos in Alexandrië kunnen verblijven; (iii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (iv) hoewel de situatie van koptische christenen in Egypte actueel zorgwekkend is, kan niet worden gesteld dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status als vluchteling en verzoeker er niet in slaagt om *in concreto* dergelijke vrees aan te tonen.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen

aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.2.2.1. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste problemen die in Koeweit zouden hebben plaatsgevonden ten gevolge van de problemen in Egypte.

Zo dient te worden benadrukt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn problemen in Koeweit geheel onvermeld liet (administratief dossier, stuk 17, vraag 3.5.). Dat verzoeker deze problemen die hun oorsprong in Egypte kenden en uiteindelijk ertoe leidden dat hij Koeweit verliet om internationale bescherming te vragen, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. In zoverre verzoeker aangeeft dat hij wel degelijk gesproken heeft van zijn verhuis naar Koeweit en hem werd benadrukt dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort was en hij later de kans zou krijgen om zijn verhaal in detail uiteen te zetten op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, slaagt hij er niet in te overtuigen. Er dient immers opgemerkt dat verzoeker, behoudens de vermelding dat hij omwille van de problemen in Egypte naar Koeweit vluchtte (en zijn broer naar Libië) (administratief dossier, stuk 17, vraag 3.5.) hij allerminst melding maakte van de problemen die hij aldaar zou hebben gekend. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielaanvraag zou hebben vermeld, *quod non in casu*. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Arabisch en heeft hij ze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Dit klemmt des te meer daar verzoeker ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om - behoudens de datum waarop hij bedreigd werd en aangaande zijn huwelijksdata – nog opmerkingen, toevoegingen of correcties aan te brengen aangaande het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zelfs niet wanneer hem uitdrukkelijk wordt gevraagd naar toevoegingen of correcties aangaande zijn problemen (administratief dossier, stuk 5, p. 3).

Tevens treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze pertinent overweegt dat de door verzoeker geschetste gang van zaken allerminst geloofwaardig is. Dat verzoeker Ha. Su. bij de confrontatie in Koeweit waarbij deze naar verzoekers telefoonnummer vroeg, zou hebben ontvangen bij hem thuis en niet op meer neutraal terrein met hem zou hebben afgesproken (administratief dossier, stuk 5, p. 10-11) kan, gelet op de door verzoeker geschetste context van de eerdere bedreigingen vanwege de familie van Ha. Su., alsook het door hem aangehaalde gewelddadige karakter van deze familie (administratief dossier, stuk 5, p. 11), bezwaarlijk ernstig worden genomen en kan dan ook niet anders dan ongeloofwaardig worden geacht. Voorts is het niet aannemelijk dat Ha. Su. genoegen nam met verzoekers smoes dat zijn broer aan het werken was en dat zij de volgende dag samen zouden komen om het probleem op te lossen (administratief dossier, stuk 5, p. 10), nu verzoeker zelf aangeeft dat zij zich in Egypte reeds onttrokken hadden aan de eis vanwege diens familie.

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker in Koeweit plots geconfronteerd werd met de familie van D., hij niet wist wat hij moest antwoorden omdat hij bang was om het werkelijke adres van zijn broer te geven en daarom aangaf dat zijn broer op het werk was en hij net dacht dat hij door het geven van zijn adres aan de familie van D. een geruststellend gevoel zou geven aan hen, komt hij in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden

verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers vluchtrelaas, te ontcrachten. Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Voorts considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog als volgt: *“Bovendien is het evenmin aannemelijk dat u enerzijds aangeeft dat u gevlucht bent binnen Koeweit om uzelf te beschermen, maar dat het CGVS anderzijds vaststelt dat u werkzaam bleef in Koeweit (CGVS p.10-12). Het feit dat u deelnam aan het dagelijkse leven, dat u in het openbaar verscheen, komt uw geloofwaardigheid allerm minst ten goede. U hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat uw werkplaats niet bekend was voor uw belager (CGVS p.12). Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaring geen afdoende verschooning biedt voor uw handelswijze. Indien u effectief een vrees heeft en u omwille daarvan vlucht, dan hoeft het geen verder betoog dat het feit dat u bleef werken in deze periode hiermee in contrast staat en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ondermijnt.”*

In zoverre verzoeker hier tegen inbrengt dat hij gewoon de draad weer oppikte en hij bovendien niet wist dat de familie van D. naar Koeweit zou komen, slaagt hij er allerm minst in te overtuigen. Er dient immers opgemerkt dat verzoeker zelfs nadat de broer van D. hem opzocht in Koeweit en na verzoekers daaropvolgende vlucht binnen Koeweit naar de woning van een vriend - een ogenblik waarop verzoeker dus wel degelijk kennis had van het feit dat de familie van D. hem zochten in Koeweit -, nog steeds bleef werken en zich als dusdanig in het openbare, dagelijkse leven begaf en het risico liep om gevat te worden door de familie van D. (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker zelf aangeeft dat hij niet zeker was dat de familie van D. zijn werkplaats niet zouden kunnen vinden (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Dit alles ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem geschetste vrees voor vervolging.

Het gegeven dat verzoeker in Koeweit een mooie job had en hier veel geld mee verdiende, wordt op zich niet betwist maar houdt geen verband met zijn vluchtrelaas en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen en overwegingen.

Eveneens doet verzoekers tijdskadering aangaande de gebeurtenissen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen in Koeweit. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: *“(…) Tijdens het persoonlijk onderhoud, geeft u op verschillende momenten aan dat u in februari 2018 geconfronteerd werd met de broer van D. in Koeweit (CGVS p.9, 10) en dat u naar aanleiding van deze confrontatie besloot dat u Koeweit voor uw eigen veiligheid diende te verlaten, naar aanleiding hiervan begon u uw vertrek te regelen en vroeg u uw visum aan (CGVS p.7, 10). Uit de info waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat u reeds op 9 januari 2018 een aanvraag had gedaan voor uw visum. U hiermee geconfronteerd, stelde u uw verklaringen bij en zei u “Ik zei ongeveer, ik kan de data niet herinneren.” (CGVS p.10). Het hoeft geen betoog dat het feit dat u plots uw verklaringen bijschaaft na confrontatie met de datum van uw visumaanvraag, uw geloofwaardigheid ondermijnt. In het kader van de opgevraagde notities geeft u aan dat er met betrekking tot de tijdsindicatie een fout heeft plaatsgevonden, u geeft aan dat u de broer van D. begin januari 2018 heeft ontmoet, vóór het aanvragen van de visumaanvraag. Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaring rijklijk laat komt. Bovendien geeft u bij het CGVS aan dat er ongeveer een twintigtal dagen zaten tussen de confrontatie met deze broer en uw visumaanvraag. In deze lijn zou de confrontatie met de broer van D. zich moeten situeren eind december 2017 en niet begin januari 2018. Het hoeft niet te verwonderen dat dit alles uw geloofwaardigheid mede teniet doet.”*

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij met betrekking tot dit tijdsverloop een opmerking maakte op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient erop gewezen dat verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud enkel inging op de datum waarop de bedreiging vanwege de familie van D. in Egypte zou hebben plaatsgevonden en hun daaropvolgende vlucht naar Alexandrië, alsook de data van zijn religieus en burgerlijk huwelijk (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Het betreft hier dan ook geenszins het tijds kader van zijn problemen in Koeweit. In zoverre verzoeker voorts nog aangeeft dat hij de broer van D. op 1 januari 2018 ontmoette en er inderdaad ongeveer 20 dagen verliepen tussen deze confrontatie en het afleveren van zijn visum (en niet het aanvragen van het visum), kan de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd (zie administratief dossier, stuk 5, p. 9-10 waar hij duidelijk gevraagd werd naar de tijd tussen

de confrontatie enerzijds en de aanvraag van zijn visum anderzijds, alsook hij meermaals melding maakt van de confrontatie in februari 2018) en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag de voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Tot slot staat in de bestreden beslissing nog te lezen als volgt: *“Ook de vaststelling dat u op zoek ging naar een legale manier om Koeweit te verlaten, ondermijnt tevens de hoogdringendheid van uw vertrek/vlucht en ondermijnt in sterke mate de door u beweerde vrees.”* Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze vaststelling, zodat zij onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.2.2.2. De vaststelling dat verzoekers voorgehouden problemen in Koeweit, gelet op het voorgaande en de pertinente motieven van de bestreden beslissing, ongeloofwaardig zijn, doet reeds in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die zich in Egypte voordeden en die de oorsprong zouden zijn geweest van het incident in Koeweit. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat de door verzoeker voorgehouden problemen in Egypte ongeloofwaardig zijn gelet op hetgeen volgt.

Vooreerst doet de door verzoeker geschetste gang van zaken in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn problemen. Met het louter benadrukken dat verzoeker met zijn familie zo snel mogelijk vertrok en dit net zijn vrees aantoonde en het terugkaatsen van de vraag *“Wat diende hij te doen?”* slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat het wel degelijk aannemelijk is dat hij (en zijn familie) het risico namen om zonder enige voorzorgsmaatregelen naar Alexandrië te vluchten. De commissaris-generaal oordeelt dienaangaande op goede gronden: *“(…) Zo geeft u aan dat jullie de dag nadat de bedreiging thuis had plaatsgevonden, zonder voorzorgsmaatregelen probleemloos met de auto naar Alexandrië vertrokken (CGVS p.12). In het licht van het door u geschetste gevaarlijke profiel van de familie en hun bekendheid in de regio, vindt het CGVS het weinig aannemelijk dat jullie een dag na de bedreiging probleemloos en zonder enige voorzorgsmaatregel vertrokken. Jullie konden er zich immers niet van vergewissen of zij jullie al dan niet in de gaten hielden om er zeker van te zijn dat jullie zich niet zouden onttrekken ‘aan jullie verantwoordelijkheid’. U hiermee geconfronteerd, zegt u “Ze gingen ons niet zien, ze wonen 7 km ver van ons. Het was ‘s avonds dat we vertrokken. … We hebben geen kans gegeven aan hen.” (CGVS p.12). Dit overtuigt het CGVS allerminst en kan jullie gedrag, in het kader van de door u beweerde vrees en in het kader van de door u plaatsgevonden ernstige bedreiging bij uw thuis, niet vergoelijken.”* Deze motieven worden derhalve door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voorts doet ook de vaststelling dat verzoekers familieleden, zonder enige bijzondere voorzorgsmaatregelen, tot op heden in Alexandrië verblijven en hier geen problemen kennen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees voor vervolging. In dit verband wordt in de bestreden beslissing pertinent overwogen als volgt: *“Verder vindt het CGVS het allerminst geloofwaardig dat uw familieleden tot op heden probleemloos in Alexandrië verblijven. Uit uw verklaringen blijkt dat u tot tweemaal toe ontsnapt bent aan hun wil en controle, enerzijds in Egypte, anderzijds in Koeweit (CGVS p.8-12). Daar u aangeeft dat deze familie een dermate gevaarlijke stempel met zich meedraagt en omwille daarvan bekend is, kan het CGVS verwachten dat ze deze twee ‘ontsnappingsen’ niet zonder meer zouden laten passeren. Uit uw verklaringen blijkt dat ze bekend zijn in de regio, dat ze geen nee tolereren, dat ze mensen verplichten te doen wat ze vragen (CGVS p.11, 12). Daar jullie zich tot tweemaal toe aan hun wil en controle hebben onttrokken, kan er verwacht worden dat ze effectievere manieren zouden ondernemen om u en uw broer onder druk te zetten. Het feit dat uw familie probleemloos verblijft in Alexandrië, staat hiermee in contrast. U geeft aan dat u er zeker van bent dat uw familieleden gezocht worden. U gevraagd deze bewering te onderbouwen, zegt u “Zo’n probleem, en bovendien dat hun meisje zwanger is, denk je dat ze ons met rust laten? Misschien hebben ze ook nog de politie verwittigd.” (CGVS p.12). Het hoeft niet te verwonderen dat deze magere bewering niet overtuigt in het kader van de door u beweerde vrees.”* Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat de pertinente motivering dienaangaande onverminderd overeind blijft en door de Raad worden overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ook de vaststelling dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot het tijds kader waarin zijn vrouw een telefonische oproep kreeg en het daaraan gekoppelde vertrek van zijn broer naar Libië, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Er dient immers opgemerkt dat verzoekers verklaringen als zou zijn broer rond 24-25 juli Egypte hebben verlaten naar Libië nadat zijn vrouw een telefoontje kreeg waarin zij vernam dat de familie van D. naar het dorp was gekomen om verzoeker en zijn broer te zoeken en zij een klacht zouden indienen als verzoeker en

zijn broer niet terugkwamen binnen 24 uur (administratief dossier, stuk 5, p. 5 en 10), niet te verzoenen valt met zijn verklaring dat deze oproep op 25 of 27 juli plaatsvond (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Voorts gaf verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij via het telefonisch contact tussen zijn vrouw en zijn neef vernam dat de familie van D. hem en zijn broer, nadat zij gevlucht waren naar Alexandrië, nog twee dagen de tijd gaven om tot een akkoord te komen alvorens zij een klacht bij de politie zouden neerleggen (administratief dossier, stuk 17, vraag 3.5.), daar waar hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots spreekt van 24 uur om tegemoet te komen aan de eisen van de familie Su. (administratief dossier, stuk 5, p. 9-10). Dat verzoeker geen duidelijke en consistente verklaringen kan afleggen over feiten die nochtans de kern raken van zijn vluchtrelaas, doet dan ook finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen.

2.3.2.2.3. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Dienaangaande staat in de bestreden beslissing op goede gronden te lezen als volgt: "De kopies van enkele pagina's uit uw paspoort, van uw doopcertificaat, van uw huwelijksakte en uw diploma hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Hetzelfde geldt voor de kopie van het diploma van uw echtgenote. Met betrekking tot het niet voorleggen van uw originele paspoort, wil het CGVS benadrukken dat een paspoort een essentieel document is om uw reisweg te staven. Er wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen om welke reden u niet in staat bent uw volledige paspoort neer te leggen. Zo legt u enerzijds tegenstrijdige verklaringen af over wat er met uw paspoort gebeurd is (kwijtgeraakt/gestolen; CGVS p.7) en blijkt anderzijds dat u in staat bent kopies van verschillende pagina's neer te leggen, wat doet vermoeden dat u wel degelijk over uw volledige paspoort beschikt, doch dat u dit om een of andere reden niet wenst neer te leggen. Dit komt uiteraard uw geloofwaardigheid niet ten goede. Met de eigendomsakte van uw woning in Alexandrië, staft u enkel dat deze woning uw eigendom is, niets meer, niets minder. Hieruit worden geenszins de door u beweerde problemen afgeleid. Hetzelfde geldt voor het werkattest uit Koeweit dat u neerlegt. Uit het medisch verslag dat de verwondingen van uw broer vaststelt, kan het CGVS de oorzaak van deze verwondingen niet opmaken. Hier kunnen geenszins uw problemen uit afgeleid worden. Op basis van de door u neergelegde documenten bent u niet in staat geweest de hierboven vermelde appreciatie van het CGVS om te buigen."

In zoverre verzoeker onderstreept dat zijn paspoort verloren is geraakt in Duitsland, hetgeen ook werd aangegeven bij de Duitse politie en hij bijgevolg zijn origineel paspoort niet kan voorleggen, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker nochtans zelf aangeeft dat hij geen aangifte heeft gedaan bij de Duitse politie (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Bovendien beperkt hij zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van één versie van de tegenstrijdige verklaringen, hetgeen onvoldoende is om de vastgestelde tegenstrijdigheid te herstellen, noch brengt hij enig valabel argument bij ter verklaring waarom hij slechts kopieën van enkele pagina's van zijn paspoort kan voorleggen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde documenten, kan dienstig worden verwezen naar punt 2.3.2.3. (stuk 3) en 2.3.3. (stuk 4).

2.3.2.3. De argumentatie dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf erkent dat de situatie voor koptische christenen in Egypte actueel zorgwekkend is en het betoog dat de commissaris-generaal in zijn analyse zwijgt over de recente aanslagen in augustus 2018 en november 2018, volstaat voorts niet om aan te tonen dat in hoofdte van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de koptische geloofsgemeenschap behoort.

De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013 en de gewelddadige uiteendrijving van pro-Morsi-betogers een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier ("*Country Policy and Information*

Note. Egypt: Christians” van UK Home Office van juli 2017 en COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie*” van 7 juni 2018), blijkt evenwel dat eind 2013 de religieuze rust langzaam terugkeerde. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismen om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. In 2016 en 2017 neemt het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe en plegen de Wilayat Sinai en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. In een videoboodschap in december 2016, na een aanval op een koptische kerk in Caïro, kondigt de IS Misr aan dat het zijn campagne tegen de christenen zal opvoeren. Tientallen koptische families vluchten eind 2016 en begin 2017 uit de noordelijke Sinai, nadat een achttal van hun geloofsgenoten vermoord zijn in en rond al Arish. In dezelfde periode doen er zich nog andere gewelddaden voor van de IS Misr en de Wilayat Sinai tegen christenen en christelijke instituties. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

De Raad erkent voorts dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Verzoeker brengt ook in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij beperkt zich immers tot het louter verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon (verzoekschrift, stuk 3), waarmee hij allerminst aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en te maken kunnen krijgen met geweld, en de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *"Egypte. Veiligheidssituatie"* van 7 juni 2018), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfalten uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die tot doel heeft niet alleen de Wilayat Sinai in Sinai maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Caïro en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Caïro en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

Met het op algemene wijze bekritisieren van dit besluit, het betoog dat de situatie in Egypte allerminst veilig is en de noodtoestand er nog steeds van kracht is en het verwijzen naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken (verzoekschrift, stuk 4), toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Egypte te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Egyptische nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Egypte actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de informatie waarop hij vermag acht te slaag, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER